

Режисьорът Явор Гърдев всеки път изненадва. Старее се да бъде там, дето не го очакват, както казва. Създава концептуални епични спектакли и камерни постановки, среща експеримента със зрелището и винаги е навременен. Изглежда странно имунизиран срещу егоизма, търси под повърхността на нещата, приема със здравословна несериозност себе си и света. Роден е през 1972, завършил Националната гимназия за древни езици и култури, после философия в Софийския университет и режисура в класа на Иван Добчев в НАТФИЗ, специализирал в Германия, Франция, Великобритания, САЩ. През последните години постави на варненската сцена "Бастард", "Марат/Сад", "Плукеният", в Турция – "Бурята", в Театър 199 – "Живот х 3" и "Пиеза за бебето". Не забравя основното правило: постановката се е случила само когато този, който излиза от театъра, вече не е същият. Най-новата – "Крал Лир" с Наум Шопов в главната роля, е основен претендент за наградите Аскеер, които се връчват на 23 май. А във Варна Явор вече работи върху непозната у нас пиеза от израелския автор Ханох Левин.

Светлината на зазоряване

В период на почивка спя до късно, а в период на работа ставам рано, но не забелязвам нищо наоколо. Затова в редките случаи, когато се окажа станал рано в период на почивка, се смайвам от светлината рано сутрин. Тя толкова променя погледа към нещата, че светът започва да изглежда чисто нов, току-що създаден. Сякаш в него още нищо не се е случило и всичко тепърва предстои. Единствено сутрин рано светът изглежда ведър. Светлината наистина опипва света с розови пръсти. Прави са древните поети.

Дигиталната памет

Човек не може да удържи целия си живот в паметта. Животът нараства, нараства, а паметта става все по-пропусклива и по-пропусклива. Дигиталната памет е най-важното изобретение на днешния ден и най-важната протеза на днешния човек. Тя придава на електронноизчислителните машини чара на потенциални Вавилонски библиотеки. Персоналният компютър е археологическа съкровищница, метафизическа бездна, чиито обеми лично аз запълвам толкова усърдно, че производствените темпове в сферата на информационните технологии едва могат да отговорят на постоянно нарастващите ми потребителски нужди. Едни си играят игри, други си пълнят харддискове с лична история в образи и текстове.

Старата Fiesta

Със самоубийствено постоянство и неопишуемо задоволство продължавам да карам своята кола фетиш: 22-годишен Ford Fiesta. Тя е малка, грозна, стара, олющена, счупена и любима кола. В нейната очарователна не-претенциозност има толкова скрит финес и достойнство, че понякога ми иде да се разплача от вълнение. Двамата с нея изглеждаме толкова нелепо, че може да се вземе за оригиналниче. Силидите хора със съответните си силидни коли ме гледат с известно съжаление, като да съм любовник на старича, или направо с презрение: загубеняк някакъв. Вярно, тук автомобилът не е средство за придвижване, а част от идентичността и самочувствието на индивида, продължение на мъжкото му (мъжкото и) достойнство. И все пак, I love this car!

10 Явор ката на... Гърдев

Тенисът на маса

Този спорт има свойството най-гъвкаво да се съобразява с настроението на упражняващите го. Изпаднал в летаргия, можеш да се оставиш на ритмичния му унес: пинг-понг, пинг-понг... Изнервен и агресивен, можеш да изпълниш ритъма му със синкопи, а амбициран и изпълнен с воля за победа, можеш да шамаросаш противника с невидимо бърз, неумолим и безпощаден ретур. Или, разбира се, той да шамароса теб.

Празната сцена

От далечната 1994 насам имам един постоянен ритуал. Вечер, когато дежурното осветление в театъра вече е изгасено и почти всички са си тръгнали, отивам на сцената и стоя там в тъмното. Празната сцената е голямо, страшно и пренаселено място. Особено на тъмно. Стоиш там, вятърът духа в пожарните клапи по покрива, вдихваш праха, набит в плюшените завеси и имаш чувството, че наоколо е пълно с духове. Не съм от суеверните и въпреки това там наистина е пълно с духове. Винаги ме е страх от тази пълна празнота и винаги оставам, докато преодолеем страха си. Когато го преодолеем, започват онези тихи разговори със сцената, в които тя, без да говори, ти казва какво иска от теб.

Електрическата китара

Скоро си купих електрическа солокигара. Адски ми беше необходима и като я донесох вкъщи, се чувствах като първолак, на когото са подарили велосипед. Изобщо не мога да свира на китара и с оглед на този факт покупката ми изглежда налудничав. Но ефектите доста помагат на начинаещия китарист. При усилен "дисторшън" например шумът е толкова голям, че само по-придирчивите ще седнат да ти търсят сметка какви ги вършиш по грифа. Пък и пънкът, макар и леко демоден, е свободна зона, в която уме-

нието да свириш е последното важно нещо. Много по-важно е да имаш тяга, а тяга дал Господ. Фичо пък се снабди с баскитарата. И той не може да свири, но от мен по-може. Общото ни неумение да свирим е чудесна база да основем рок-група. Стоя си сега, дрънкам на китарата вкъщи, страшно ми е интересно и си мисля колко скучно би ми било, ако можех да свира.

Бебето

Бебето е човекът в квинтесенция. То е малка попиваща топчица, която без още нищо да знае, вече знае всичко.

Погребената библиотека

Постоянно преподреждам библиотеката си и тя постоянно се саморазхвърля след това. Аз обаче пак я подреждам, понеже борбата с хаоса вътре изисква максимална подреденост отвън. Набезите на бебето също нарушават линейната подредба на гръбчетата на книгите, но аз минавам след това и съсредоточено я възстановявам.

Библиотеката е най-важното място в една къща: когато се приближавам към нея, книгите ме поемат и имам усещането, че ги знам наизуст от кора до кора. Много е важно да живееш сред книги, те се отпечатват в съзнанието ти, дори да не си ги чел всичките.

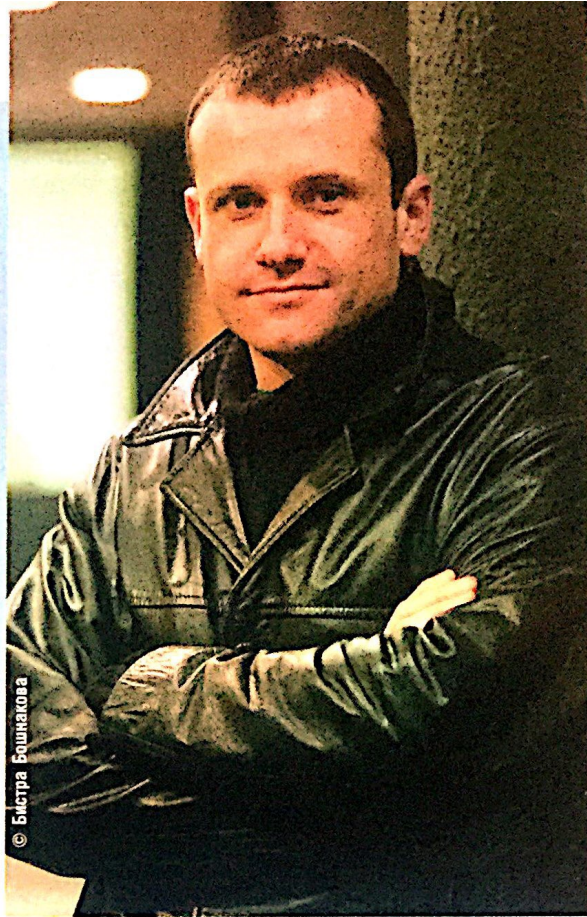
Кучето

"Попитях Амалия как се казват котките, тя каза, че нямат имена, защото не били човеци като кучетата." Умберто Еко, "Тайнственият пламък на кралица Лоана"

Съзнанието, че времето отминава

Без него нямаше да мога да правя нищо: нито да виждам розовопръстата зора, нито да подреждам света наоколо, нито да "свирам" на китарата, нито да увеличавам гигабайтите памет, нито да чета книги, без дори да ги отварям. ☹

© Бистра Бошнакова

Най-добрата
майонеза!

KRASST

Since 1994

Вода на
императори

HISAR

ОТ ИЗБОР №1

Since 1958